

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventistikirkko – numero viisi

Kuinka kauan? Viides sinetti

Jeff Pippenger

2025-12-07

Kun ”sille ajalle tarkoitettu valo annetaan”, se joko ”otetaan vastaan” tai ”hylätään”. Se erottaminen, joka tapahtuu silloin, kun valo tuodaan esiin, on iankaikkisen evankeliumin työtä, johon sisältyy paitsi Jumalan kansan sinetöiminen myös vehnän ja lusteiden erottaminen. Viimeinen koettelemisen ja erottamisen prosessi alkoi 11.9., jolloin profeetallinen kysymys kuuluu: ”kuinka kauan?”, ja profeetallinen vastaus on: ”sunnuntailakiin asti”. Viimeinen maininta vertauskuvasta ”kuinka kauan” löytyy Ilmestyskirjan viidennestä sinetistä.

Ja kun hän avasi viidennen sinetin, näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli surmattu Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. Ja he huusivat suurella äänellä sanoen: Kuinka kauan, Herra, pyhä ja totinen, sinä viivyt tuomitsemasta ja kostamasta meidän veremme niille, jotka maan päällä asuvat?

Ja heille kullekin annettiin valkeat vaatteet, ja heille sanottiin, että heidän tuli vielä vähän aikaa levätä, kunnes myös heidän kanssapalvelijainsa ja veljiensä luku, niiden, jotka tapettaisiin niin kuin heidätkin, tulisi täydeksi. Ilmestys 6:9–11.

Inspiraatio sijoittaa niiden ”surmattujen sielujen” esittämään kysymykseen ”kuinka kauan” annetun vastauksen tulevaisuuteen, aikaan jolloin toinen paavikunnan marttyyrien ryhmä tulee täydeksi. Tämä alkaa sunnuntailaista, ja tästä syystä sisar White tunnistaa Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toisen marttyyriyryhmän täyttymykseksi. Ensimmäisissä viidessä jakeessa on kaksi ”ääntä”; ensimmäinen ääni merkitsee 9/11:tä ja toinen ääni kutsuu miehiä ja naisia ulos Babylonista sunnuntailain aikana. Sisar White tunnistaa viidennen sinetin vertauskuvan ”kuinka kauan” Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun ensimmäisten viiden jakeen avulla hahmottaakseen ajanjakson 9/11:stä sunnuntailakiin. Painopiste ei ole Jumalan kansan erottamisessa ja sinetöimisessä, vaan paavikunnan tuomiossa siitä, että se murhasi menneen historian marttyyrit sekä ne sunnuntailakikriisin aikana surmatut marttyyrit, jotka muodostavat paavikunnan marttyyrien toisen ryhmän.

”Kun viides sinetti avattiin, Johannes Ilmestyksen saaja näyssä näki alttarin alla joukon, jotka oli surmattu Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen tähden. Tämän jälkeen seurasivat ne kohtaukset, jotka kuvataan Ilmestyskirjan kahdeksannessatoista luvussa, jolloin ne, jotka ovat uskollisia ja totuudellisia, kutsutaan ulos Babylonista. [Ilmestys 18:1–5, lainattu.]” Manuscript Releases, osa 20, s. 14.

Toisessa kohdassa, jossa hän yksilöi viidennen sinetin marttyyrit sekä tulevan, toisen marttyyrien ryhmän, joka muodostuu sunnuntailakikriisissä, hän sanoo, että nuo näyt ”sijoittuisivat tulevaan ajanjaksoon”. Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun kaksi ääntä edustavat tätä ”tulevaa

ajanjaksoa”. Ensimmäinen ääni alussa 9/11:ssä ja toinen ääni sunnuntailain aikana.

“Ja kun Hän avasi viidennen sinetin, näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli surmattu Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli; ja he huusivat suurella äänellä sanoen: Kuinka kauan, oi Herra, Pyhä ja Totinen, sinä et tuomitse etkä kosta meidän vertamme niille, jotka asuvat maan päällä? Ja heille jokaiselle annettiin valkeat vaatteet [Heidät julistettiin puhtaiksi ja pyhiksi]; ja heille sanottiin, että heidän tuli vielä levätä vähän aikaa, kunnes myös heidän kanssapalvelijainsa ja heidän veljiensä luku, niiden, jotka tapettaisiin niin kuin heidätkin, tulisi täyteen’ [Ilmestys 6:9–11]. Tässä Johannekselle esitettiin näkyjä, jotka eivät olleet todellisuutta, vaan sitä, mikä oli oleva tulevana aikana.”

”Ilmestys 8:1–4 lainattuna.” Käsikirjoitusjulkaisut, osa 20, 197.

Sisar White liittää toisen marttyyriyhmän muodostumisen täyttymyksen tulevaisuuteen, ja toisessa kohdassa hän lainaa Ilmestyskirjaa 18:1–5, jossa yksilöidään yksi ääni kolmessa ensimmäisessä jakeessa ja toinen ääni jakeissa neljä ja viisi. Ensimmäinen ääni merkitsee syyskuun 11. päivää, jolloin New Yorkin suuret rakennukset sortuivat, ja toinen ääni on sunnuntailaki, jolloin Jumalan toinen lauma kutsutaan ulos Babylonista. Toisessa kohdassa hän viittaa Ilmestyskirjan kahdeksanteen lukuun ja neljään ensimmäiseen jakeeseen, jotka yksilöivät seitsemännen sinetin avaamisen, jolloin alttarilta otettuja hiiliä heitetään maahan; tämä vastaa helluntaita, jolloin tuli tuli taivaasta ja valaisi opetuslapset, samoin kuin Elian kaksitoista kiveä valaistiin, ja kuten tuliset kielet opetuslasten yllä sitä esittivät.

Kuinka kauan? Sakarja ja Johannes

Kuinka pitkä on profeetallinen vertauskuva ajanjaksosta 11. syyskuuta tapahtumista sunnuntailakiin saakka, joka on esikuvallisesti kuvattu Karmelinvuoren kertomuksessa, milleriläisten historiassa vuosina 1840–1844, Mooseksen historiassa kahdeksannesta vitsauksesta kymmenenteen, viidennen sinetin marttyyrien todistuksessa, ja Sakarjan kirjassa esitetään kysymys: ”Kuinka kauan” kestää, kunnes Jumala armahtaa Jerusalemiä, joka oli ollut Babylonissa seitsemänkymmentä vuotta.

Silloin Herran enkeli vastasi ja sanoi: Herra Sebaot, kuinka kauan sinä et armahda Jerusalemiä ja Juudan kaupunkia, joita kohtaan sinä olet osoittanut vihastusta nämä seitsemänkymmentä vuotta?

Ja Herra vastasi enkelille, joka puhui minun kanssani, hyvin sanoin ja lohduttavin sanoin.

Niin enkeli, joka puhui minun kanssani, sanoi minulle: Huuda sanoen: Näin sanoo Herra Sebaot: Minä kiivailen Jerusalemin ja Siionin puolesta suurella kiivaudella. Ja minä olen kovin vihastunut huolettomiin pakanoihin; sillä minä olin vain vähän vihastunut, mutta he edistivät onnettomuutta. Sentähden näin sanoo Herra: Minä palaan Jerusalemiin laupeudella; minun huoneeni rakennetaan siihen, sanoo Herra Sebaot, ja mittanuora ojennetaan Jerusalemin yli. Huuda vielä sanoen: Näin sanoo Herra Sebaot: Minun kaupunkini leviävät jälleen hyvinvoinnin kautta; ja Herra lohduttaa jälleen Siionia ja valitsee jälleen Jerusalemin. Sakarja 1:12–17.

Sisar White rinnastaa suoraan Sakarjan mainitsemat ”seitsemänkymmentä vuotta”, joiden ajan kirjaimellinen muinainen Israel oli kirjaimellisen Babylonin orjuudessa, niihin tuhanteen kahteensataan kuuteenkymmeneen vuoteen vuosien 538 ja 1798 välillä, joiden ajan hengellinen Israel (kristityt) oli hengellisen Babylonin (roomalaiskatolisuuden) orjuudessa.

”Jumalan seurakunta maan päällä oli tämän pitkän, hellittämättömän vainon ajan yhtä totisesti vankeudessa kuin Israelin lapset olivat Baabelissa pakkosiirtolaisuuden aikana.” Prophets and Kings, 714.

Vuonna 1798, tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden päättyessä, saapui ensimmäinen niistä kolmesta sanomasta, jotka Ilmestyskirjan neljässätoista luvussa esitetään enkeleinä. Toinen saapui 19. huhtikuuta 1844 ja kolmas 22. lokakuuta 1844. Historia, jota vertauskuvaa kysymys ”kuinka kauan” edustaa, ulottuu 9/11:stä sunnuntailaista sunnuntailakiin, ja tuon ajanjakson esikuvana oli adventismin alku milleriittiliikkeessä 11. elokuuta 1840–22. lokakuuta 1844. Tätä ajanjaksoa havainnollistaa vertauskuvallisesti Johannes Ilmestyksensaaja kymmenennessä luvussa, kun Johannes syö pienen kirjan, joka oli makea hänen suussaan, mutta tuli katkeraksi hänen vatsassaan.

Ja ääni, jonka olin kuullut taivaasta, puhui minulle jälleen ja sanoi: Mene ja ota se pieni kirja, joka on avoinna sen enkelin kädessä, joka seisoo meren ja maan päällä. Niin minä menin enkelin luo ja sanoin hänelle: Anna minulle se pieni kirja. Ja hän sanoi minulle: Ota se ja syö se; se on tekevä vatsasi karvaaksi, mutta suussasi se on oleva makea kuin hunaja. Ja minä otin sen pienen kirjan enkelin kädestä ja söin sen; ja se oli minun suussani makea kuin hunaja, mutta niin pian kuin olin sen syönyt, vatsani tuli karvaaksi.

Ja hän sanoi minulle: ”Sinun tulee taas profetoida monista kansoista ja kansakunnista ja kielistä ja kuninkaista.” Ilmestys 10:8–11.

Historia, jota Johannes havainnollistaa, esitetään kirjassa, joka syötiin, sillä syöminen kuvasi sitä, että milleriitit tulivat ymmärtämään sanoman sekä heidän kokemustaan tuon sanoman julistamisessa. Kun siis Johannekselle heti tuon historian esittämisen jälkeen sanotaan, että Johanneksen täytyy jälleen profetoida, se profetoiminen, johon viitataan, on vuosien 1840–1844 historia. Johannekselle sanotaan, että milleriittien historia vuosina 1840–1844 toistuu adventismin lopun historiassa. Heti kun Johannekselle sanotaan, että hänen täytyy jälleen profetoida, häntä käsketään mittaamaan temppeli.

Ja minulle annettiin sauvan kaltainen ruoko; ja enkeli seisoi sanoen: Nouse ja mittaa Jumalan temppeli ja alttari sekä ne, jotka siinä kumartaen palvovat. Mutta temppelin ulkopuolella oleva esikartano jätä pois äläkä mittaa sitä, sillä se on annettu pakanoille; ja pyhää kaupunkia he tallaavat jalkoihinsa neljäkymmentäkaksi kuukautta. Ilmestys 11:1, 2.

Adventismille 22. lokakuuta 1844 jälkeen annettu työ kuvattiin Johanneksen toimesta temppelin mittaamisena tai rakentamisena, sopusoinnussa Sakariassa esitetyn lupauksen kanssa, että ”mittanuora ojennetaan jälleen Jerusalemin ylle” — sillä Herra ”on vielä valitseva Jerusalemin”. Adventismin alussa, milleriittisen adventismin filadelfialaisen liikkeen yhteydessä kuvattu historia toistuu adventismin lopussa sadan neljäkymmenen neljän tuhannen filadelfialaisessa liikkeessä.

Suuren pettymyksen hetkellä 22. lokakuuta 1844 alkoi ajanjakso, joka on kuvattu sanoilla ”seitsemännen enkelin äänen päivinä”.

Mutta seitsemännen enkelin äänen päivinä, kun hän alkaa puhalttaa pasuunaan, Jumalan salaisuus tulee täytetyksi, niin kuin hän on julistanut palvelijoilleen profeetoille. Ilmestys 10:7.

Sanoma oli milleriläisille makea, kun toisen voi-huudon islamilainen aikaprofetia täyttyi täsmälleen niin kuin milleriläiset olivat ennustaneet etukäteen ennen 11. elokuuta 1840. Sanoma muuttui katkeraksi vatsassa 22. lokakuuta 1844 koetun suuren pettymyksen tähden. Heti kun Johannes on saanut päätökseen vuosien 1840–1844 historian havainnollistamisen, hänelle ilmoitetaan, että hänen tulee tehdä aivan sama uudelleen (profetoida). Sitten häntä käsketään mittaamaan Jerusalemin, ja tehdessään niin hän asettuu sopusointuun Sakarjan profetian kanssa Herran valitessa Jerusalemin. Lokakuun 22. päivästä 1844 eteenpäin profeettallinen historia esitetään ”seitsemännen enkelin äänen päivinä”. Seitsemännen enkelin (kolmannen voi-huudon) sanoman (äänen) ”päivät” kuvaavat ajanjaksoa, jolloin Kristuksen jumaluus yhdistyi pysyvästi siihen ihmisyyteen, jonka oli määrä olla ne sata neljäkymmentäneljä tuhatta. Tätä työtä viivästytti vuoden 1863 kapina, ja 11. syyskuuta seitsemännen enkelin pasuunan soiminen (kolmas voi-huuto) alkoi jälleen soida.

Pyhässä historiassa Herra valitsi Jerusalemin pannakseen nimensä sinne, ja hänen ”nimensä” on hänen luonteensa. Sakarja viittaa Jerusalemiin ja Siioniin sanoessaan: ”Minä kiivailen Jerusalemin ja Siionin puolesta suurella kiivaudella” ja sen jälkeen: ”Herra lohduttaa vielä Siionia ja valitsee vielä Jerusalemin.” Siionia lohdutetaan, kun se vastaanottaa Pyhän Hengen, joka on ”Lohduttaja”. Pyhän Hengen lohduttava vaikutus alkoi 9/11 sopusoinnussa sen kanssa, että Kristus puhalsi opetuslasten päälle palattuaan Isän kohtaamisesta ylösnousemuksensa jälkeen. Pyhän Hengen ilmeneminen voimistui suuresti helluntaina. Tuo ajanjakso alkoi esikoislyhteen uhrin ylösnousemuksesta, ja se päättyi helluntain esikoisuhriin aikaan, jolloin koko maailma sitten kuuli sanoman.

Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Puhukaa lempeästi Jerusalemilta ja julistakaa sille, että sen sotapalvelus on päättynyt, että sen pahat teot on annettu anteeksi; sillä se on saanut Herran kädestä kaksinkertaisesti kaikista synneistään. Jesaja 41:1, 2.

Sata neljäkymmentäneljä tuhatta sinetöidään silloin, kun ”heidän pahat tekonsa annetaan anteeksi”. Tämä tapahtuu juuri ennen sunnuntailakia, kun heidät korotetaan helluntailaisena esikoishedelmäuhrina samalla kun he vastaanottavat Pyhän Hengen vuodattamisen ilman mittaa, niin kuin opetuslapset olivat helluntaina esikuvallisesti osoittaneet. Sateen vihmonta, joka alkoi 11. syyskuuta, muuttuu täydelliseksi vuodattamiseksi sunnuntailain aikana. Historiassa esikoishedelmäuhriin 11. syyskuuta aina esikoishedelmäuhriin sunnuntailain aikana, jolloin sata neljäkymmentäneljä tuhatta sinetöidään ja valmistetaan uhriksi korotettavaksi lippumerkkinä sunnuntailaista armonajan päättymiseen saakka. Tätä historiaa esittävät Ilmestyskirjan kahdeksantoista luvun kolme ensimmäistä jaetta, jotka julistavat Babylonin lankeemusta; Babylon on raamatullinen vertauskuva, joka edustaa ”kahdentumista”.

Ja tämän jälkeen minä näin erään toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudestaan. Ja hän huusi voimallisesti suurella äänellä sanoen: ”Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon, ja siitä on tullut riivaajien asuinsija ja kaikkien saastaisten henkien tyyssija ja kaikkien saastaisten ja inhottavien lintujen häkki. Sillä kaikki kansat ovat juoneet hänen haureutensa viiniä, ja maan kuninkaat ovat harjoittaneet haureutta hänen kanssaan, ja maan kauppiaat ovat rikastuneet hänen ylellisyytensä runsaudesta.” Ilmestys 18:1–3.

Kautta koko Raamatun lauseiden tai sanojen kaksinkertaistaminen edustaa Babylonin lankeemuksen täydellistä täyttymystä viimeisinä päivinä. Se on Alfa ja Oomegan tunnusmerkki, hänen, joka aina havainnollistaa asian lopun sen alulla. Babylonin kahta lankeemusta edustavat Nimrod ja Belsassar. Nimrod oli Babylonin alku, jolloin se oli yksinkertaisesti Baabel. Nimrodin lankeemus edusti Belsassarin lankeemusta, ja toisen enkelin sekä Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin sanoma on, että Nimrodin lankeemus Babylonin alussa edusti Belsassarin lankeemusta lopussa, sillä Alfa ja Oomega havainnollistaa aina asian lopun sen alulla.

Nimrodin torni kukistettiin hänen lankeemuksensa vertauskuvana, ja hän esikuvasi kaksoistornien sortumista 11. syyskuuta. Belsassarin lankeemus oli seinälle kirjoitettu kirjoitus, joka merkitsi Babylonin seitsemänkymmenen vuoden hallituskauden päättymistä Raamatun profetian ensimmäisenä valtakuntana ja siten esikuvasi Yhdysvaltojen lankeemusta Jesajan kahdenkymmenenkolmannen luvun vertauskuvallisten ”seitsemänkymmenen vuoden, yhden kuninkaan päivien mukaan”, päättyessä; nämä vuodet edustavat Yhdysvaltojen historiaa vuodesta 1798 aina sunnuntailakiin saakka. Belsassarin seinälle kirjoitettu kirjoitus edustaa sitä hetkeä, jolloin kirkon ja valtion välisen eron muuri murtuu sunnuntailain myötä; juuri siinä kohdassa Raamatun profetian kuudes valtakunta päättyy, samoin kuin Belsassar surmattiin juuri sinä yönä. Seinälle kirjoitettu käsiala on se kirjoitettu laki, joka kumoaa perustuslaissa olevan kirkon ja valtion välisen eron muurin.

Historia, jota 9/11:stä sunnuntailaista eteenpäin aina ihmiskunnan armonajan päättymiseen ja seitsemään viimeiseen vitsaukseen saakka kuvataan, on se historiallinen ajanjakso, jota Jumalan sanassa symboloi ilmausten tai sanojen kaksinkertaistuminen. Tänä ajanjaksona Pyhä Henki vuodatetaan: alkaen vihmontana 9/11:stä sunnuntailakiin saakka ja sen jälkeen täytenä vuodattamisena. Kristus on kuvannut Pyhän Hengen ”Lohduttajaksi”, joka tullessaan näyttäisi Jumalan kansalle kaikki asiat.

Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän opettaa teille kaikki ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä minä olen teille sanonut. Joh. 14:26.

Pyhä Henki välitetään sadalle neljällekymmenelleneljälletuhannelle ”kultaisen öljyn” kautta, joka on myös ”sade” ja myös ”Puolustaja”. Kun Pyhä Henki esitetään ”Puolustajana”, se osoittaa Pyhän Hengen erityisen ilmestymismuodon.

Jumalan kansalla on aina ollut Pyhä Henki, kun he ovat täyttäneet evankeliumin vaatimukset, mutta todellisen pyhän herätyksen aikoina, ”niin kuin entisinä vuosina”, jolloin tapahtuu Pyhän Hengen erityinen ilmentyminen yhteisruumiille, Pyhä Henki esitetään Lohduttajana. Vielä

tärkeämpää on, että Lohduttaja harjoittaa yhteisruumiin muistia, kun hän ”tuo kaiken heidän mieleensä”. Tämä vahvistaa, että ne ihmiset, jotka osallistuvat tähän ilmentymiseen, omaavat aidon kokemuksen, sillä Pyhä Henki osallistuu heidän mielensä toimintoihin, koska hän vaikuttaa ajatteluprosessiin tuodessaan ”kaiken teidän mieleenne”.

Ihmisen muisti yhdessä muiden osatekijöiden, kuten arvostelukyvyn, älyn, järjen ja omantunnon, kanssa muodostaa ihmisen korkeamman luonnon, jota apostoli Paavali nimittää ”mieleksi”. Tämä korkeampi luonto on joko lihallinen mieli tai Kristuksen mieli.

Sillä lihallinen mieli on vihollisuutta Jumalaa vastaan; sillä se ei alistu Jumalan lakiin eikä voikaan alistua. Room. 8:7.

Sillä kuka on tuntenut Herran mielen, voidakseen neuvoa häntä? Mutta meillä on Kristuksen mieli. 1. Korinttolaiskirje 2:16.

Alempi luonto eli liha koostuu hermostollisista, tunneperäisistä ja hormonaalisista järjestelmistä, jotka liittyvät aisteihin, jotka ovat ”sielun kulkuväylät”. Ylempi luonto on tarkoitettu hallitsemaan alempaa, ja sellaisena se kuvataan linnoituksena; ja linnoitus on jatkuvasti aistien (alemman luonnon) hyökkäysten kohteena, ja hyökkäykset kohdistuvat linnoitukseen niiden kulkuväylien kautta, jotka johtavat linnoitukseen. Ylemmän luonnon linnoituksen sisällä on komentokeskus, eli se, mitä sisar White nimittää linnakkeeksi. Linnake on pyhäkön kaikkeinpyhin, joka jakautuu kahteen perusosastoon. Esipiha on liha eli alempi luonto, ja esipihaan tullakseen tai myös siirtääkseen veren pyhään paikkaan oli kuljettava esiripun eli verhon kautta. Esipihaa rajaavat kummassakin päässä esiriput.

uutta ja elävää tietä, jonka hän on vihkinnyt meille esiripun kautta, se on hänen lihansa. Heprealaiskirje 10:20.

Pyhäkkö on jaettu kahteen osaan: esipihaan ja pyhäkköön. Pyhäkkö puolestaan on jaettu kahteen osaan, samoin kuin korkeampi luonto. Korkeampi luonto jakautuu kahteen alueeseen. Toista näistä alueista kuvataan pyhänä paikkana ja toista kaikkeinpyhimpänä. Pyhä paikka edustaa niitä mielen toimintoja, jotka ovat välttämättömiä ihmisyyden toimimiselle, mutta kaikkeinpyhin on se alue, jossa Jumala ja ihminen kohtaavat. Kaikkeinpyhin on Jumalan valtaistuinsali, ja ne, jotka ovat kääntyneet, ovat yhdessä Kristuksen kanssa asetetut taivaallisiin.

Ja on herättänyt meidät yhdessä ja asettanut meidät yhdessä istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa. Efesolaiskirje 2:6.

Jae on otettu kohdasta, jossa useita jakeita aiemmin, mutta täysin samassa ajatuskulussa, Jeesus istuu taivaallisissa, samoin kuin Hänen kansansa.

Sen, jonka hän vaikutti Kristuksessa, kun hän herätti hänet kuolleista ja asetti hänet oikealle puolelleen taivaallisissa. Efesolaiskirje 1:20.

Kristus ja Hänen kansansa istuvat yhdessä kaikkeinpyhimmässä. Kristus herätettiin kuolleista ja asetui sitten istumaan taivaallisissa, ja Hänen kansansa on herätetty ylös ja asetettu istumaan kaikkeinpyhimmän valtaistuinsaliin. Paavali osoittaa, että ne, jotka jakeessa kuusi on herätetty, on

edellisessä jakeessa herätetty synnistä.

Vaikka olimme kuolleet rikoksiimme, hän on tehnyt meidät yhdessä Kristuksen kanssa eläviksi — armosta te olette pelastetut — ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt meidät sekä asettanut meidät yhdessä istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa. Efesolaiskirje 1:5, 6.

Efesolaiskirjeen kohdan täydellinen täyttymys ovat Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun kaksi todistajaa, ne kaksi, jotka herätetään kuolleista ja sitten otetaan ylös taivaaseen tunnusmerkiksi — mutta myös istumaan taivaallisissa. Kaikkeinpyhimässä nämä kaksi todistajaa edustavat ihmisyyttä aivan Jumalan läsnäolossa, ja heidän oikeutuksensa olla siellä istumassa on tunnus, joka heillä kummallakin on. Tuo tunnus on Jumalan sinetti, ja Jumalan sinetti merkitsee sitä, että ihminen on tullut yhdeksi jumalallisen kanssa, ja tuota sinettiä edustaa se, että Puolustaja, joka on Pyhä Henki, asuu heidän korkeamman luontonsa kaikkeinpyhimässä. Kaikkeinpyhin on Jumalan valtaistuinsali, jossa jumalallinen ja inhimillinen yhdistyvät, ja se edustaa inhimillistä temppeliä, jonka korkeampaan luontoon kuuluu kaikkeinpyhin, jossa sekä jumaluus että ihmisyyys istuvat yhdessä.

”Puolustajan” vuodatus on niiden sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöiminen, ja se merkitsee muutosta pelastushistoriassa, sillä tuona aikana seurakunta muuttuu taistelevasta seurakunnasta voittavaksi seurakunnaksi. Tuona aikana se muuttuu sadan neljäkymmenenneljän tuhannen laodikealaisesta liikkeestä sadan neljäkymmenenneljän tuhannen filadelfialaiseksi liikkeeksi. Tuona aikana se muuttuu seitsemännen seurakunnan kokemuksesta kuudennen seurakunnan kokemukseksi, ja kuudes seurakunta oli milleriitit. Kuudennen, Filadelfian, seurakunnan profeetallinen tunnuspiirre sellaisena kuin se täyttyi milleriittiliikkeessä on, ettei se koskaan ollut seurakunta. Se oli ainoastaan liike aina vuoteen 1856 saakka, jolloin molemmat Whitet määrittivät liikkeen laodikealaiseksi. Seitsemän vuotta myöhemmin laillinen seurakunta muodostettiin.

Sunnuntailain aikana tapahtunut pelastushistoriallinen muutos esikuvattiin helluntaina tapahtuneella pelastushistoriallisella muutoksella, joka merkitsi Kristuksen vihkimistä ylimmäiseksi papiksi.

”Helluntain vuodatus oli taivaan ilmoitus siitä, että Lunastajan virkaan asettaminen oli saatettu päätökseen. Lupauksensa mukaisesti Hän oli lähettänyt taivaasta Pyhän Hengen seuraajilleen merkiksi siitä, että Hän oli pappina ja kuninkaana saanut kaiken vallan taivaassa ja maan päällä ja että Hän oli Voideltu kansansa yli.” Apostolien teot, s. 38.

Kun myöhäissade vuodatetaan ilman määrää sadanneneljäkymmenenneljän tuhannen päälle sunnuntailain aikana, se on oleva ”taivaan ilmoitus” siitä, että taisteleva seurakunta on päättynyt ja voittava seurakunta on saapunut. Kristuksen virkaanastuminen helluntaina ylhäällä olevassa pyhäkössä on esikuva sadanneneljäkymmenenneljän tuhannen voitelusta sunnuntailain aikana.

Se ”helluntailainen” vuodatus, joka ilmaisi Kristuksen olevan Voideltu, edusti Hänen voiteluaan taivaassa tapahtuneessa virkaanastujaisseremoniassa, mutta Hänet oli voideltu myös kasteessaan. Hänen kasteensa (9/11) helluntaihin (sunnuntailakiin) saakka tulee myös jälleen kuvatuksi kolme

ja puoli vuotta Hänen kasteensa jälkeen Hänen todellisessa kuolemassaan, hautaamisessaan ja ylösnousemuksessaan (ensihedelmien juhla). Sen vuoksi 9/11 tulee kuvatuksi Hänen kasteessaan ja myös Hänen ylösnousemuksessaan. Hänen vertauskuvallinen ylösnousemuksensa ja Hänen kirjaimellinen ylösnousemuksensa merkitsevät kahden profeettallisen linjan alkua, joista kumpikin päättyy helluntaihin. Molemmat tarinat alkavat ensihedelmäuhrin ylösnousemuksesta.

Mutta nyt Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista. Sillä koska kuolema tuli ihmisen kautta, tuli myös kuolleiden ylösnousemus ihmisen kautta. Sillä niin kuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa. Mutta kukin vuorollaan: Kristus esikoisena, sitten Kristuksen omat hänen tullessaan. 1. Korinttolaiskirje 15:20–23.

Kristus on esikoisuhri ylösnousemuksessaan, ja se merkitsee ”helluntaikauden” alkua, joka päättyy helluntain esikoisuhriin. Kristuksen ylösnousemus on ohra, ja vehnä ovat ne, jotka ”sen jälkeen” ”ovat Kristuksen omia hänen tulemuksessaan”. Ne, jotka ovat ”sen jälkeen” Kristuksen ylösnousemuksesta, ovat ”ne, jotka ovat Kristuksen omia hänen tulemuksessaan”, edustaen siten uskollisten sielujen lopullista kokoamista maailman lopussa, kuten niitä kolmea tuhatta sielua, jotka koottiin helluntaina.

Jae puhuu myös ylösnousemuksesta kuoleman näkökulmasta. Kuolema alkoi Aadamista ja tulee kaikkien ihmisten osaksi, mutta se tapahtuu ”järjestyksessä”. Apostolien teoissa Pietari toteaa, että kun Joelin kirja silloin täyttyi, ihmisten tuli lähettää syntinsä edeltäpäin tuomiolle, jotta ne pyyhittäisiin pois, kun virvoituksen ajat tulisivat Lohduttajan kasvojen edestä. Kristus ei tuolloin katsonut tuomion kirjoihin pyyhkiäkseen pois syntiä, sillä tuomio oli yli kahdeksantoista sataa vuotta tulevaisuudessa.

Viittaus sanoihin ”jokainen vuorollaan” alkaa Aadamista ja näin osoittaa kuolleiden tuomion Aadamista eteenpäin aina virvoituksen aikojen saapumiseen asti. Kun myöhäissade saapuu, tuomio siirtyy kuolleista eläviin. Jakeen kuvaamana ajanjaksona (Kristuksen ylösnousemuksesta helluntaihin), ohran esikoishedelmistä vehnän esikoishedelmiin, sade lankeaa elävien tuomion aikana, ja sateen langetessa sateen edustama sanoma erottaa vehnän lusteista. Sunnuntailain aikana, joka on helluntai, vehnä ei enää ole sekoittuneena lusteisiin, ja vehnän esikoishedelmäuhri, kaksi heilutusleipää, kohotetaan ylös. Puhdistusprosessi 9/11:stä sunnuntailakiin on kuvattuna myös Malakia 3:ssa, kun liiton Enkeli puhdistaa ja myös perkaa leeviläiset, ja Hän tekee sen ”tulella”. ”Tuli” on sanoman vertauskuva, kuten helluntaina ilmestyneet tuliset kielet osoittavat. Tarkasteltavana olevassa historiassa niiden kahden luokan erottamisen, joka tuottaa ne sataneljäkymmentäneljä tuhatta, jotka ovat helluntain esikoishedelmien kuvaamat kaksi heilutusleipää, tuli olla läpikotaisin paistetut, sillä ne olivat ainoa uhri, johon sisältyi synnin vertauskuva.

Ne kaksi heilutusleipää olivat hapatettuja, ja hapate on synnin vertauskuva. Tuo hapate hävitettiin uunin tulesta, kuten liiton Sanansaattajan puhdistavan tulen esikuvassa. Jesaja luvussa kaksikymmentäseitsemän osoittaa kiistan, joka alkaa 9/11:nä ja jota hän kutsuu ”itätuulen päiväksi”. Kohta opettaa, että juuri tämän kiistan kautta Israelin synnit sovitetaan. ”Kiista” käydään aidon myöhäissateen sanoman ja kaikkien muiden olemassa olevien värien

myöhäissateen sanomien välillä. Sanoma on ”tuli”, ja ”tuli” on se, mitä liiton Sanansaattaja käyttää puhdistukseen ja karsiakseen. Kiista myöhäissateen sanomasta poistaa hapatteen helluntailaisesta esikoishedelmävehnäuhrista, joka korotetaan sunnuntailain aikana. Ne sataneljäkymmentäneljätuhatta ovat helluntailainen esikoishedelmävehnäuhri, jotka voittavat Hänen verensä vanhurskautuksen ja todistuksensa pyhityksen kautta; sillä vaikka juuri Sana pyhittää, se tekee niin ainoastaan silloin, kun sana välitetään sanomana. Sanoman esittäminen sallii sataneljäkymmentäneljätuhannen elää, ja väärän myöhäissateen sanoman esittäminen tuottaa kuoleman.

Ja he voittivat hänet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä rakastaneet henkeään kuolemaan asti. Ilmestys 12:11.

Ne sataaneljäkymmentäneljätuhatta seuraavat Kristusta voittamisessa, niin kuin Hän voitti, sillä profeetallisesti he seuraavat Kristusta.

Nämä ovat ne, jotka eivät ole saastuttaneet itseään naisten kanssa; sillä he ovat neitsyitä. Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, minne ikinä hän meneekin. Nämä on lunastettu ihmisten joukosta esikoishedelmäksi Jumalalle ja Karitsalle. Ilmestys 14:4.

Tässä Ilmestyskirjan neljännentoista luvun neljännessä jakeessa sataneljäkymmentäneljätuhatta tunnistetaan ”esikoishedelmiksi”. Heidät tunnistetaan myös ”neitsyiksi”, ja innoitus on ilmoittanut meille, että Matteuksen kahdennenkymmenennenviidennen luvun vertaus kymmenestä neitsyestä kuvaa adventtikansan kokemusta. He eivät ole ainoastaan ”neitsyitä”; he eivät myöskään ole ”saastutetut naisten kanssa”, sillä se koetuksen ja erottamisen prosessi, joka tuotti sataneljäkymmentäneljätuhatta, sai aikaan eron sataneljäkymmentäneljätuhannen ja ”kaikkien” väärien uskontojen välillä. ”Nämä” seuraavat Karitsaa, minne ikinä hän menee, ja esikoishedelmäuhrina heidän täytyy seurata Kristusta hänen kuolemassaan, hautaamisessaan ja ylösnousemuksessaan.

Ilmestyskirjan luvun yksitoista jakeessa yksitoista ne kaksi todistajaa, jotka on korotettava lipuksi, ensin tapetaan, ja sitten kolmen ja puolen päivän kuluttua heidät herätetään ensimmäisten hedelmien uhrina, niin kuin Kristus. Ensimmäisten hedelmien uhri, joka oli ja on Kristus, sisälsi liiton veren vuodattamisen niiden lunastamiseksi, jotka olivat joutuneet vararikkoon laodikealaisen kokemuksen kautta. Yhdessä jakeessa (jake neljä) esitetään koko tämä lyhyt yhteenveto niistä profeetallisen valon eri linjoista, jotka liittyvät sataan neljäänkymmeneen neljään tuhanteen. Ja se esitetään Ilmestyskirjassa 144 Palmonin, ihmeellisen lukijan, käden kautta. Kahdentuminen Raamatussa edustaa myöhäissateen historiaa, ja myöhäissade on se, missä ja milloin Puolustaja vuodatetaan Jumalan kansan päälle.

Kuinka suloiset ovat vuorilla sen jalat, joka hyvää sanomaa tuo, joka julistaa rauhaa; joka hyvää sanomaa hyvästä tuo, joka julistaa pelastusta; joka sanoo Siionille: Sinun Jumalasi hallitsee! Vartijasi korottavat äänensä; yhdessä he riemuiten laulavat, sillä he saavat nähdä silmästä silmään, kun Herra palauttaa Siionin. Puhjetkaa iloon, veisatkaa yhdessä, te Jerusalemin rauniopaikat; sillä Herra on lohduttanut kansaansa, hän on lunastanut Jerusalemin. Herra on paljastanut pyhän käsivartensa kaikkien kansojen silmien edessä; ja kaikki maan ääret

saavat nähdä meidän Jumalamme pelastuksen. Lähtekää, lähtekää, menkää pois sieltä, älkää koskeko saastaiseen; menkää pois sen keskeltä; olkaa puhtaat, te, jotka kannatte Herran astioita. Jesaja 52:7–11.

Siion H6726 on sama kuin H6725, joka merkitsee ”näkyvyyden tuntua; muistomerkillistä tai ohjaavaa pylvästä: – merkki, tunnus, tienviitta.” Siion on sadan neljäkymmenenneljän tuhannen lipun vertauskuva, ja tässä kohdassa he ovat jo saaneet myöhäissateen, sillä he ovat jo julistaneet ja esittäneet rauhan ilosanoman. Yhtä täsmällisesti tähän tosiasiaan kuuluu se, että he näkevät ”silmästä silmään”, mikä kuvaa opetuslapsia helluntaina, sillä ne kymmenen päivää, jotka edelsivät helluntaita, kuvaavat yhdistymisen ajanjaksoa. Herra ”on” (mikä ilmaisee mennyttä aikaa) jo täyttänyt kolme asiaa niiden hyväksi, jotka tuovat ilosanoman. Hän on ”lohduttanut kansaansa”, ”lunastanut Jerusalemin” ja ”paljastanut pyhän käsivartensa kaikkien kansojen silmien edessä”.

Hän ”lohdutti” kansaansa 11. syyskuuta, merkiten Malakian kolmannen luvun koetusprosessin alkua; tämä prosessi päättyy sunnuntailain aikana, jolloin Hän kohottaa ensihedelmäuhiensä lipun, kuten sitä kuvaa se, että Hän ”paljastaa pyhän käsivartensa kaikkien kansojen silmien edessä”. Hän lohduttaa, lunastaa ja korottaa sataneljäkymmentäneljä tuhatta. 11. syyskuuta Hän lohduttaa ja aloittaa puhdistusprosessin, jossa Hän lunastaa kansansa ja sitten korottaa heidät lipuksi, tai kuten Malakia sanoo, ”Juudan ja Jerusalemin uhri on oleva Herralle otollinen” ”niin kuin muinaisina päivinä”.

Ja hän istuu hopean sulattajan ja puhdistajan tavoin; ja hän puhdistaa Leevin pojat ja kirkastaa heidät niin kuin kullan ja hopean, jotta he voisivat tuoda Herralle vanhurskaudessa annetun uhrilahjan. Silloin Juudan ja Jerusalemin uhrilahja on oleva Herralle otollinen niin kuin muinaisina päivinä ja niin kuin entisinä vuosina. Malakia 3:3, 4.

Päätämme tarkastelumme kysymyksestä ”kuinka kauan” seuraavassa artikkelissa.

“‘Jonka viskin on hänen kädessään, ja hän puhdistaa puimatantereensa perin pohjin ja kokoaa nisunsa aittaan.’ Matt. 3:12. Tämä oli yksi puhdistamisen ajoista. Totuuden sanojen kautta ruumenia erotettiin nisusta. Koska monet olivat liian turhamaisia ja omahyväisen vanhurskaita vastaanottaakseen nuhteen, liian maailmaa rakastavia hyväksyäkseen nöyryyden elämän, he kääntyivät pois Jeesuksesta. Monet tekevät yhä samoin. Sieluja koetellaan tänä päivänä niin kuin noita opetuslapsia Kapernaumin synagogassa. Kun totuus tuodaan sydämeen saakka, he näkevät, ettei heidän elämänsä ole sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa. He näkevät tarvitsevänsä itsessään täydellisen muutoksen, mutta eivät ole halukkaita ryhtymään itsensäkieltävän työn tielle. Sen tähden he vihastuvat, kun heidän syntinsä paljastetaan. He lähtevät pois loukkaantuneina, niin kuin opetuslapset jättivät Jeesuksen mutisten: ‘Tämä on kova puhe; kuka voi sitä kuulla?’” Aikakausten Toivo, 392.